DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 października 1937 r.

Nr 28

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

KONWENCJA:

Poz. 829—o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, podpisana w Rzymie dnia 29 maja 1933 1135

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz. 830—z dnia 9 października 1937 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych konwencji z dnia 29 maja 1933 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych 1138

„ 831—z dnia 4 października 1937 r. o ratyfikacji i wejściu w życie porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r. w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych 1139

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 832—z dnia 5 października 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie zmiany art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę. 1139

„ 833—z dnia 6 października 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa 1141

„ 834—z dnia 13 października 1937 r. o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie 1142

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz. 835—z dnia 18 października 1937 r. w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych 1142

„ 836—z dnia 25 października 1937 r. o wartości jednego grama czystego złota 1143

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

Poz. 837—z dnia 9 października 1937 r. o wydawaniu kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorium celnym Francji 1143

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 838—L. D. III. 3531/4/37 z dnia 19 października 1937 r. w sprawie dopłat do świadectw przemysłowych. 1143

„ 839—L. D. IV. 26442/2/37 z dnia 22 października 1937 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1058 p. 6 taryfy celnej) 1144

„ 840—L. D. IV. 25947/1/37 z dnia 27 października 1937 r. w sprawie odprawy celnej skór surowych oraz ich odpadków importowanych z kolonii i dominiów brytyjskich 1145
„ 841—L. D. V. 39144/4/37 z dnia 20 października 1937 r. w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1938 1145
„ 842—L. D. V. 38718/4/37 z dnia 21 października 1937 r. w sprawie dodatkowego standartu mąki żytniej na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy 1145
„ 843—L. D. V. 9497/1/37 z dnia 23 października 1937 r. w sprawie interpretacji art. 26 ustawy o Funduszu Pracy 1145
„ 844—L. D. V. 8593/1/37 z dnia 23 października 1937 r. w sprawie interpretacji art. 282 Kodeksu Karnego. 1146
„ 845—L. D. V. 7234/1/37 z dnia 23 października 1937 r. w sprawie badania ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych 1147
„ 846—L. D. V. 21737/2/37 z dnia 23 października 1937 r. w sprawie sporządzenia osobnego bilansu otwarcia na dzień zarejestrowania spółki akcyjnej 1147
„ 847—L. D. VI. 8307/4/37 z dnia 22 października 1937 r. w sprawie wstępu na tereny kolejowe urzędników Kontroli Skarbowej 1149

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie agentów celnych ustanowionych w myśl art. 38 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) 1149
Komunikat w sprawie likwidacji ekspozytury urzędu skarbowego 1150
Komunikat o wypuszczeniu w obieg biletów 100-złotowych z datą 9 listopada 1934 r. . 1150

Wyciąg z Ceduły Urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie 1151

OGŁOSZENIA.

829

KONWENCJA

o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, podpisana w Rzymie dnia 29 maja 1933 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 1937 r. — Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 254).

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dwudziestego dziewiątego maja tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku podpisana została w Rzymie konwencja o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, o następującym brzmieniu dosłownym:

KONWENCJA

o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych.

Jego Królewska Mość, Król Albanii, Prezydent Rzeszy Niemieckiej, Prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki, Prezydent Związkowy Republiki Austriackiej, Jego Królewska Mość Król Belgów, Prezydent Stanów Zjednoczonych Brazylii, Prezydent Republiki Chili, Prezydent Rządu Narodowego Republiki Chińskiej, Prezydent Republiki Kolumbii, Prezydent Republiki Kuby, Jego Królewska Mość, Król Danii i Islandii, Prezydent Republiki Ekwadoru, Prezydent Republiki Salwadoru, Prezydent Republiki Hiszpańskiej, Prezydent Republiki Finlandzkiej, Prezydent Republiki Francuskiej, Jego Królewska Mość, Król Wielkiej Brytanii, Irlandii i Zamorskich Terytoriów Brytyjskich, Cesarz Indyj, Prezydent Republiki Guatemali, Prezydent Republiki Greckiej, Prezydent Republiki Honduras, Jego Wysokość Regent Królestwa Węgier, Jego Królewska Mość, Król Włoch, Jego Cesarska Mość, Cesarz Japonii, Prezydent Republiki Litewskiej, Prezydent Stanów Zjednoczonych Meksyku, Prezydent Republiki Nikaragui, Jego Królewska Mość, Król Norwegii, Jej Królewska Mość, Królowa Holandii, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Prezydent Republiki Portugalskiej, Jego Królewska Mość, Król Rumunii, Prezydent Republiki San Domingo, Kapitanowie Regenci Dostojnej Republiki San Marino, Jego Świętobliwość Ojciec Swięty, Jego Królewska Mość, Król Szwecji, Rada Związkowa Szwajcarska, Prezydent Republiki Czeskosłowackiej, Prezydent Republiki Tureckiej, Centralny Komitet Wykonawczy Związku Socjalistycznych Republik Rad, Prezydent Stanów Zjednoczonych Wenezueli, Jego Królewska Mość, Król Jugosławii, —

uznawszy pożyteczność przyjęcia pewnych ujednostajnionych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, mianowali w tym celu swych odnośnych pełnomocników,

którzy, należycie upoważnieni, zawarli i podpisali konwencję następującą:

Artykuł 1.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się przedsięwziąć środki niezbędne do wprowadzenia w życie prawideł ustalonych w konwencji niniejszej.

Artykuł 2.

1) W rozumieniu konwencji niniejszej przez zajęcie zabezpieczające rozumie się każdą czynność, bez względu na jej nazwę, przez którą statek powietrzny zostaje zatrzymany w interesie prywatnym, za pośrednictwem organów wymiaru sprawiedliwości lub administracji publicznej, na rzecz bądź wierzyciela, bądź właściciela, bądź innego uprawnionego z tytułu prawa rzeczowego, obciążającego statek powietrzny, wówczas, gdy zajmujący nie może powołać się ani na wykonalne orzeczenie, uzyskane uprzednio w drodze zwyczajnego postępowania, ani na równorzędny tytuł egzekucyjny.

2) W przypadku, gdy prawo właściwe przyznaje wierzycielowi, który ma w posiadaniu statek powietrzny bez zgody eksploatującego prawo zatrzymania, wykonanie tego prawa, w rozumieniu konwencji niniejszej przyrównane jest do zajęcia zabezpieczającego i zostaje poddane rządowi prawnemu ustalonemu w konwencji niniejszej.

Artykuł 3.

1) Nie podlegają zajęciu zabezpieczającemu:

a) statki powietrzne przeznaczone wyłącznie do służby państwowej, włącznie z pocztą, a z wyłączeniem obrotu handlowego,

b) statki powietrzne, pełniące istotnie służbę na liniach regularnych komunikacji publicznej, jako też niezbędne statki zapasowe,

c) każdy inny statek powietrzny, przeznaczony do przewozu osób lub towarów za wynagrodzeniem, jeżeli jest gotowy do drogi dla wykonania tego przewozu, z wyjątkiem przypadku, gdy chodzi o dług zaciągnięty na tę podróż

albo o wierzytelność powstałą w ciągu podróży.

2) Postanowienia artykułu niniejszego nie mają zastosowania do zajęcia zabezpieczającego wykonanego przez właściciela, który został pozbawiony posiadania swego statku przez czyn niedozwolony.

Artykuł 4.

1) W przypadku, gdy zajęcie nie jest zabronione lub gdy statek powietrzny wprawdzie nie podlega zajęciu, lecz eksploatujący na to się nie powołuje, złożenie wystarczającej rękojmi zapobiega zajęciu zabezpieczającemu i uprawnia do natychmiastowego uchylenia zajęcia.

2) Rękojmia jest wystarczająca, jeżeli pokrywa sumę długu oraz koszty i jeżeli jest przeznaczona wyłącznie na spłatę wierzyciela, lub jeżeli pokrywa wartość statku powietrznego, gdy wartość ta jest niższa aniżeli suma długu i kosztów.

Artykuł 5.

Żądania uchylenia zajęcia zabezpieczającego będą rozstrzygane zawsze w postępowaniu uproszczonym i bez zwłoki.

Artykuł 6.

1) Jeżeli dokonano zajęcia zabezpieczającego statku powietrznego nie podlegającego zajęciu w myśl postanowień konwencji niniejszej albo jeżeli dłużnik zmuszony był złożyć rękojmię celem zapobieżenia zajęcia lub uzyskania jego uchylenia, zajmujący odpowiada w myśl prawa miejsca, gdzie to postępowanie się odbyło, za szkodę wynikłą z tego powodu dla eksploatującego lub właściciela.

2) Ten sam przepis stosuje się, gdy zajęcie zabezpieczające nastąpiło bez słusznej przyczyny.

Artykuł 7.

Konwencji niniejszej nie stosuje się ani do środków zabezpieczających w przypadku upadłości, ani do środków zabezpieczających w przypadkach naruszenia przepisów celnych, karnych lub policyjnych.

Artykuł 8.

Konwencja niniejsza nie sprzeciwia się stosowaniu pomiędzy Wysokimi Umawiającymi się Stronami konwencyj międzynarodowych, które przewidują niedopuszczalność zajęcia w szerszym zakresie.

Artykuł 9.

1) Konwencja niniejsza będzie stosowana na terytorium każdej z Wysokich Umawiających się Stron do każdego statku powietrznego zarejestrowanego na terytorium innej Wysokiej Umawiającej się Strony.

2) Określenie „terytorium jednej z Wysokich Umawiających się Stron" obejmuje każde terytorium poddane suwerenności, suzerenności, protektoratowi, mandatowi lub władzy tej z Wysokich Umawiających się Stron, która w imieniu tego terytorium uczestniczy w konwencji.

Artykuł 10.

Konwencja niniejsza zredagowana jest po francusku w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Ministerstwa Spraw Zagranicznych Królestwa Włoch. Odpis konwencji poświadczony za zgodność, przesłany zostanie za staraniem Rządu Królestwa Włoch każdemu z zainteresowanych rządów.

Artykuł 11.

1) Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana. Dokumenty ratyfikacyjne złożone zostaną w archiwach Ministerstwa Spraw Zagranicznych Królestwa Włoch, które notyfikować będzie złożenie każdemu z zainteresowanych rządów.

2) Z chwilą złożenia pięciu dokumentów ratyfikacyjnych, konwencja wejdzie w życie między tymi Wysokimi Umawiającymi się Stronami, które ją ratyfikowały w dziewięćdziesiąt dni po złożeniu piątego dokumentu ratyfikacyjnego. Każdy dokument ratyfikacyjny, który zostanie złożony później zacznie wywierać swe skutki w dziewięćdziesiąt dni po jego złożeniu.

3) Do Rządu Królestwa Włoch należeć będzie zawiadamianie każdego z zainteresowanych Rządów o dniu wejścia w życie konwencji niniejszej.

Artykuł 12.

1) Konwencja niniejsza po wejściu w życie otwarta będzie do przystąpienia.

2) Przystąpienie dokonywać się będzie w drodze złożenia notyfikacji Rządowi Królestwa Włoch, który o niej powiadomi każdy z zainteresowanych Rządów.

3) Przystąpienie zacznie wywierać swe skutki w dziewięćdziesiąt dni po złożeniu notyfikacji Rządowi Królestwa Włoch.

Artykuł 13.

1) Każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie mogła wypowiedzieć konwencję niniejszą w drodze notyfikacji, złożonej Rządowi Królestwa Włoch.

2) Wypowiedzenie wywrze swe skutki w sześć miesięcy po notyfikacji wypowiedzenia i tylko w stosunku do Strony, która je uczyniła.

Artykuł 14.

1) Wysokie Umawiające się Strony będą mogły oświadczyć w chwili podpisania, złoże-

nia dokumentów ratyfikacyjnych lub przystąpienia, że przyjęcie konwencji niniejszej nie stosuje się do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności.

2) Wysokie Umawiające się Strony będą mogły w przyszłości notyfikować Rządowi Królestwa Włoch, że zamierzają stosować konwencję niniejszą do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych, lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności, które zostały w ten sposób wyłączone w deklaracji pierwotnej.

3) Będą one także mogły, w każdej chwili, notyfikować Rządowi Królestwa Włoch, że zamierzają przestać stosować konwencję niniejszą do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności.

4) Rząd Królestwa Włoch zawiadomi każdy z zainteresowanych Rządów o notyfikacjach dokonanych zgodnie z dwoma poprzednimi ustępami.

Artykuł 15.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie mogła najwcześniej po dwóch latach, licząc od wejścia w życie konwencji niniejszej, spowodować zebranie się nowej konferencji międzynarodowej w celu opracowania poprawek, które by mogły być wprowadzone do konwencji niniejszej. Zwróci się ona w tym celu do Rządu Republiki Francuskiej, który przedsięweźmie należne środki do przygotowania tej konferencji.

Konwencja niniejsza, sporządzona w Rzymie 29 maja 1933 r. pozostanie otwarta do podpisania do dnia pierwszego stycznia 1934 r.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali konwencję niniejszą.

ZA NIEMCY:

Reinhold Richter
Dr Wegerdt
Dr Albrecht
Dr Praw Otto Riese

ZA STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI:

Delegacja Stanów Zjednoczonych Ameryki oświadcza, że konwencję będzie stosować jedynie w granicach kontynentalnych Stanów Zjednoczonych Ameryki z wyłączeniem terytorium Alaski.

John C. Cooper
Jaeckel
John Jay Ide

ZA AUSTRIĘ:
Gruenebaum
Strobele

ZA BELGIĘ:
H. de Vos

ZA BRAZYLIĘ:
Alcibiades Peçanha
Trajano Medeiros do Paço

ZA DANIĘ:
L. Ingerslev
Knud Gregersen

ZA SALWADOR:
A. Sandoval

ZA HISZPANIĘ:
Juan F. de Ranero
Alejandro Arias Salgado

ZA FRANCJĘ:
A. de Lapradelle
George Ripert

ZA WIELKĄ BRYTANIĘ I IRLANDIĘ PÓŁNOCNĄ:
A. H. Dennis
A. W. Brown

ZA INDIE:
A. H. Dennis
A. W. Brown

ZA GUATEMALĘ:
J. Herrera
Federico G. Murga

ZA WŁOCHY:
A. Giannini

ZA LITWĘ:
V. Carneckis

ZA NORWEGIĘ:
M. Mjoellner

ZA POLSKĘ:
Leon Babiński

ZA RUMUNIĘ:
D. I. Ghika
Al. Cantacuzino Pascanu
Et. Veron

ZA SAN MARINO:
Gozi

ZA SZWAJCARIĘ:
F. Hess
Clerk

ZA CZECHOSŁOWACJĘ:
Szalatnay
Dr. Praw J. Netík

ZA TURCJĘ:
H. Vassif (8/6/33)

ZA JUGOSŁAWIĘ:
D. Kassidolatz (9/8/933)

ZA HONDURAS:
Augusto Guglielmo Tuccimei (12/10/933)

ZA WĘGRY:
André de Hory (18/12/933)

ZA HOLANDIĘ:
J. Patijn (30/12/933)

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 12 czerwca 1937 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1937 r. Nr 74, poz. 540).

830

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 9 października 1937 r.

w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych konwencji z dnia 29 maja 1933 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych.

I.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu postanowień art. 11 konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, podpisanej w Rzymie dnia 29 maja 1933 r., został złożony Rządowi Włoskiemu dnia 31 sierpnia 1937 r. w imieniu Rządu Polskiego dokument ratyfikacyjny rzeczonej konwencji.

II.

Równocześnie podaje się do wiadomości, zgodnie z komunikatem Rządu Włoskiego, że w wykonaniu postanowień art. 11 wspomnianej konwencji zostały złożone Rządowi Włoskiemu dokumenty ratyfikacyjne powyższej konwencji w imieniu rządów niżej wymienionych krajów w dniach następujących:

Hiszpania . . . . dnia 28 czerwca 1934 r.
z zastrzeżeniem że ratyfikacja dotyczy kolonij hiszpańskich z wyjątkiem strefy hiszpańskiej Maroka.

Niemcy . . . . „ 22 lutego 1935 r.

Rumunia . . . . „ 23 marca 1935 r.

Włochy . . . . „ 29 września 1936 r.
ratyfikacja obejmuje kolonie i posiadłości włoskie.

Belgia . . . . „ 14 października 1936 r.

Węgry . . . . „ 15 maja 1937 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1937 r. Nr 74, poz. 541)

831

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 4 października 1937 r.

o ratyfikacji i wejściu w życie porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r. w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 418) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r. w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych oraz że powyższe porozumienie wchodzi w życie dnia 10 października 1937 r. na podstawie punktu 2 tegoż porozumienia.

Tekst wspomnianego porozumienia opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 219).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1937 r. Nr 74, poz. 546).

832

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 października 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie zmiany art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę.

Na podstawie art. 2 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 2 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 407) oraz art. 2 tej ustawy zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Kurator obniży umowne świadczenia tych umów ubezpieczenia, dla których ustalone w umowie lub płacone składki były niższe od składek, przypadających według podstaw i zasad technicznych, które ustala się w sposób następujący:

a) dla ubezpieczeń z bieżącą opłatą składek na wypadek śmierci, dożycia i mieszanych:

1) tablica śmiertelności związku niemieckich zakładów ubezpieczeń na życie z 1926 r. i techniczna stopa procentowa w wysokości $4^1/_2\%$,

2) dodatki w wysokości: na koszty akwizycji — jednorazowo 0,04 sumy ubezpieczenia, na koszty administracji — corocznie przez cały czas trwania umowy ubezpieczenia 0,004 sumy ubezpieczenia i na koszty inkasa składki — $\frac{0,03}{0,97}$ składki obliczonej przy zastosowaniu dwóch poprzednich dodatków,

3) dodatek za rozłożenie składki na raty miesięczne, kwartalne lub półroczne w wysokości odpowiednio 6%, 3%, 2% składki obliczonej w myśl przepisów pkt 1) i 2);

b) dla ubezpieczeń z jednorazową opłatą składek — podstawy techniczne te same, co dla wymienionych pod lit. a) ubezpieczeń z bieżącą opłatą składek, z wyjątkiem dodatków, określonych w pkt 2) lit. a), które wynosić mają: na koszty akwizycji i inkasa — jednorazowo 0,04 sumy ubezpieczenia i na koszty administracji — corocznie 0,0005 sumy ubezpieczenia;

c) dla ubezpieczeń oszczędnościowych ze zwrotem składki w razie wcześniejszej śmierci — podstawy techniczne te same, co dla wymienionych pod lit. a) ubezpieczeń z bieżącą opłatą składek, z wyjątkiem dodatków, określonych w pkt 2) pod lit. a), które wynosić mają: na koszty akwizycji — jednorazowo 0,025 sumy ubezpieczenia, na koszty administracji — corocznie 0,001 sumy ubezpieczenia i na koszty inkasa skła-

dek — $\frac{0,03}{0,97}$ składki obliczonej przy zastosowaniu dwóch poprzednich dodatków;

d) dla ubezpieczeń rent:

1) austriacka tablica śmiertelnosci rentierów z 1909 r., oddzielna dla mężczyzn i kobiet, i techniczna stopa procentowa w wysokości $3^1/_2$%,

2) dodatek łączny na koszty akwizycji, administracji i inkasa w wysokości 0,05 składki przy wieku przystąpienia do ubezpieczenia do 50 lat, z podwyższeniem przy wieku przystąpienia wyższym od 50 lat o 0,002 składki za każdy rok ponad 50 lat;

e) dla ubezpieczeń dodatkowych, przewidujących na wypadek utraty zdolności do pracy czyli inwalidztwa zwolnienie od opłaty składek, bądź wcześniejszą wypłatę sumy ubezpieczenia zasadniczego, bądź też przyznanie renty:

1) tablica śmiertelności i prawdopodobieństwa utraty zdolności do pracy, opracowana przez L. Riedela i F. Zalai, oraz techniczna stopa procentowa w wysokości $4^1/_2$%,

2) łączny dodatek na koszty akwizycji, administracji i inkasa w wysokości 25% składki;

f) dla ubezpieczeń bezskładkowych, które powstały przez zastosowanie zastrzeżonego w umowie uprawnienia do przedłużenia ubezpieczenia w wypadku przerwania opłaty składek z utrzymaniem umówionej sumy ubezpieczenia a z ograniczeniem czasu trwania umowy — tablica śmiertelności 23 towarzystw niemieckich z 1883 r. według układu oznaczonego „M. W. I" i techniczna stopa procentowa w wysokości $4^1/_2$%.

(2) Obniżenie świadczeń, przewidzianych w umowach ubezpieczenia, dokonane będzie na podstawie stosunku składek, ustalonych w umowie lub płaconych, do składek obliczonych według zasad, wymienionych w ust. (1).

(3) Składki obliczone na innych podstawach technicznych, odbiegające nie więcej niż 3% od składek, obliczonych zgodnie z podstawami, określonymi w ust. (1), uznaje się za ustalone prawidłowo.

§ 2. Przy ustalaniu, czy składka opłacona przez ubezpieczającego odpowiada wymogom § 1, oraz przy określaniu świadczenia zakładu, odpowiadającego opłaconej składce w przypadku, gdy ta składka wymogom tym nie odpowiada, stosowane będą następujące zasady:

a) w obrachunku uwzględniane będą zapewnione w umowie ubezpieczenia wszelkie sumy, płatne bądź w razie dożycia do umówionego terminu, bądź na wypadek śmierci oraz w czasie trwania ubezpieczenia, choćby w treści umowy określone były jako bezskładkowe,

b) uwzględnione będą okresy zwolnienia od opłaty składki bez względu na to, w jakim terminie przypadały, choćby z treści umów lub oświadczeń zakładu ubezpieczeń wynikało, że składka za dany okres została opłacona bądź opłacie nie podlegała,

c) w przypadku gdy przy ustalaniu wysokości składki przyjęto odmienny od rzeczywistego wiek ubezpieczonego, w obrachunku zostanie uwzględniony wiek rzeczywisty.

§ 3. (1) W przypadku gdy ubezpieczający opłacił składkę lub jej część wartością ubezpieczeń, zawartych uprzednio, wartość tę uwzględni się w obrachunku, sporządzonym dla ustalenia wysokości świadczeń, wynikających z nowego ubezpieczenia, najwyżej w wysokości matematycznej rezerwy składek tych ubezpieczeń, pomniejszonej o wartość świadczeń, ewentualnie z umów tych już dokonanych, oraz przy uwzględnieniu przeliczenia walut obcych na złote według kursu urzędowego giełdy lwowskiej z dnia, w którym dokonano zapłaty składki nowego ubezpieczenia wartością ubezpieczenią uprzednio zawartego. Przepisy ustępu niniejszego nie mają zastosowania do ubezpieczeń, opiewających na korony austriacko-węgierskie, marki niemieckie, ruble rosyjskie i marki polskie.

(2) Ustalone zasady określania świadczeń zakładu ubezpieczeń w zależności od opłaconej składki mają zastosowanie również do ubezpieczeń, których rezerwa matematyczna została użyta na całkowitą lub częściową zapłatę składki do ubezpieczenia później zawartego.

§ 4. W celu ustalenia, czy przewidziane w umowach ubezpieczenia świadczenia zakładu odpowiadają, w myśl ustalonych powyżej zasad technicznych, opłaconej składce, ubezpieczający powinien w ciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego przedłożyć kuratorowi posiadane polisy ubezpieczeniowe. W razie konieczności obniżenia przewidzianych w umowach świadczeń kurator uwidoczni zmianę na przedłożonej polisie. W razie nieprzedłożenia w tym terminie polisy kurator ustali wysokość świadczeń na podstawie danych, jakie posiada w aktach.

§ 5. W razie konieczności ustalenia podstaw technicznych, nie określonych w rozporządzeniu niniejszym, bądź ustalenia zasad stosowania podstaw, w tym rozporządzeniu określonych, miarodajne jest orzeczenie Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1937 r. Nr 74, poz. 542).

833

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 października 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz § 3 ust. 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 14, poz. 123), a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 81), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustala się następującą listę kontyngentów, na podstawie której wytwory gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa mogą być w czasie od 1 kwietnia 1937 r. do 31 marca 1938 r. wywiezione za granicę, w ilościach i według ulgowych stawek w liście tej podanych.

Poz. tar. celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu obowiązującym	Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1. IV.1937 r. do 31.III.1938 r.	Ulgowa stawka celna
	Żużle, zendra, popioły:		
2 p. 3	zawierające ołów w ilości 3% i wyżej	30 ton	bez cła
2 p. 4	zawierające miedź w ilości 1% i wyżej	80 ton	"
2 p. 5	zawierające cynę w ilości 1% i wyżej	40 ton	"
4 p. 2	Miedź w wiórkach, opiłkach, złomkach, miedź cementowa w proszku i brykietach	25 ton	"
5 p. 2	Aluminium w wiórkach, opiłkach, złomkach	2,8 ton	10 zł
7 p. 2	Nikiel w wiórkach, opiłkach, złomkach	0,2 ton	10 "
z poz. 8 z p. 1	Miedź fosforowa w gąskach, blokach i płytach lanych	170 ton	bez cła
z poz. 8 z p. 1	inne stopy w gąskach, blokach i płytach lanych	15 ton	10 zł
8 p. 2	Mosiądz, tombak, spiż, brąz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro) w wiórkach, opiłkach, złomkach	20 ton	10 "
9	Cyna (odpadki staniolu)	7 ton	50 "
22	Gęsi domowe żywe	200 sztuk	bez cła
23	Gęsi domowe bite — świeże, chłodzone lub mrożone	2000 sztuk	"
z poz. 24	Mięso końskie	85 ton	"
31a	Konie żywe	850 sztuk	"
32	Pierze wszelkie	3 tony	"
34	Włosie i odpadki włosia wszelkie	1,9 ton	"
z poz. 35	Sierść królicza	39,2 ton	"
z poz. 35	Sierść wszelka inna	0,8 ton	"
36	Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie	14 ton	"
38	Kości surowe mielone i niemielone	300 ton	1,50 zł

§ 2. Wymienione w § 1 rozporządzenia niniejszego ilości towarów mogą być, z zachowaniem powyższych warunków, wywiezione za granicę jedynie na podstawie świadectw pochodzenia, wystawionych według załączonego wzoru.

Świadectwa takie, wystawiane przez Izbę Przemysłowo-Handlową lub Izbę Rzemieślniczą W. M. Gdańska, powinny być uznawane przez wszystkie urzędy celne.

Rozdziału ustanowionych kontyngentów dokonywa Gdański Urząd dla Handlu Zagranicznego.

§ 3. Kontrolę wywozu wykonywają urzędy celne według ogólnych zasad.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 października 1937 r. Nr 74, poz. 543).

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dnia 6 października 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 833).

Wzór
do § 2.

ŚWIADECTWO POCHODZENIA

ważne dla zastosowania ulg celnych w dziedzinie ceł wywozowych.

Zaświadcza się niniejszym, że wymienione poniżej przez.. i zgłoszone do wywozu towary.. są wytworem gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, gdańskiego rolnictwa.

Zaświadczenie to jest ważne na przeciąg trzech (3) miesięcy od daty jego wystawienia

Gdańsk, dnia 193 r.

L. S.

(oznaczenie wystawiającej instytucji)

834

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 października 1937 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 499 z 1935 r.) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się Urząd Skarbowy w Ropczycach, a na jego miejsce tworzy się nowy Urząd Skarbowy w Dębicy z zakresem terytorialnego działania na powiat dębicki.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 października 1937 r. Nr 76, poz. 550).

835

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1937 r.

w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732) oraz na podstawie uwagi do pozycji 393 — 402 tejże taryfy w brzmieniu nadanym rozporządzeniem z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 657) zarządzam co następuje:

1) Do odprawy celnej produktów pośrednich, objętych pozycjami 393 — 402 taryfy celnej przywozowej, służących do wyrobu barwników syntetycznych, upoważnia się Urzędy Celne: Bielsko, Gdynia, Katowice wraz z oddziałem Poczta, Kraków wraz z oddziałem Poczta, Lwów wraz z oddziałem Poczta, Łódź wraz z oddziałem Poczta, Poznań, Warszawa wraz z oddziałem Poczta, a na terenie W. M. Gdańska — Leegetor, Oliva, Weichselbahnhof oraz Post.

2) Urząd Celny w Wilnie wraz z jego oddziałem pocztowym, oraz oddziały pocztowe urzędów celnych w Bielsku, Gdyni i Poznaniu mogą odprawiać tylko te z wymienionych wyżej produktów,

które są przeznaczone dla wyższych zakładów naukowych, instytucyj naukowych, zakładów naukowo-badawczych oraz szpitali i klinik.

3) Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie z dnia 8 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 43, poz. 78 z 1936 r. Przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 156 z 1936 r.).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 października 1937 r. Nr 246, poz. 393).

836

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 października 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc listopad 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

837

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 października 1937 r.

o wydawaniu kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorium celnym Francji.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień traktatu handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego wraz z protokółem podpisania w Paryżu dnia 22 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 423) oraz w wykonaniu art. 14 tegoż traktatu (załącznik do wymienionej poz. 423), zarządzam co następuje:

§ 1. Dla kupców, przemysłowców oraz ich komiwojażerów, wykupujących świadectwa przemysłowe w myśl art. 6 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), oraz podlegających ustawowym podatkom, udających się na terytorium celne Francji, wydaje się komiwojażerskie karty legitymacyjne według wzoru, zawartego w załączniku do art. 14 traktatu handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 54, poz. 423).

§ 2. Wymienione w § 1 karty legitymacyjne wydaje się z ważnością na 12 miesięcy od daty wystawienia.

§ 3. Wydawanie kart legitymacyjnych, wymienionych w § 1, porucza się:

Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie,
" " **w Krakowie,**
" " **w Lublinie,**
" " **we Lwowie,**
" " **w Łodzi,**
" " **w Poznaniu,**
" " **w Sosnowcu,**
" " **w Wilnie,**
" " **w Katowicach,**
" " **w Gdyni.**

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *M. Sokołowski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 października 1937 r. Nr 245, poz. 392).

838

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 października 1937 r.

L. D. III. 3531 4/37

w sprawie dopłat do świadectw przemysłowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych.

Na skutek podniesienia przez niektóre Izby Skarbowe wątpliwości w sprawie pobierania dopłat do świadectw przemysłowych oraz wydawania przy tym nowych świadectw przemy-

słowych — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. o wykonaniu ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 649 z r. 1936 i Dz. Urz. Min. Sk Nr 1 p. 5 z 1937) postanowienia § 41 przepisów dla kas urzędów skarbowych nabrały innego znaczenia, z uwagi na wprowadzenie obowiązku wydawania **nowych świadectw w przypadkach przewidzianych w art. 31 ustawy o państwowym podatku przemysłowym** (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339 z r. 1936) i w § 59 powołanego na wstępie rozporzadzenia wykonawczego, mianowicie w przypadku zaliczenia **danego przedsiębiorstwa przed upływem okresu, na który świadectwo wykupiono** do wyższej kategorii lub przeniesienia do wyższej klasy miejscowości.

W związku więc z pobieraniem stosunkowej rocznej lub półrocznej dopłaty do świadectw, — zależnie od tego, czy obowiązek dopłaty powstał w pierwszym, czy w drugim półroczu roku podatkowego—Ministerstwo Skarbu ustala następujące zasady pobierania dopłat i wydawania nowych świadectw:

1) Nowe świadectwo za dopłatą wydają kasy urzędów skarbowych w przewidzianych wyżej przypadkach — jeżeli płatnik uiści dopłatę do świadectwa dobrowolnie, bez orzeczenia władzy skarbowej;

2) Przy uiszczeniu dopłaty na podstawie orzeczenia władzy skarbowej nowego świadectwa nie wydaje się;

3) W przypadku uiszczenia dobrowolnej dopłaty za pośrednictwem P. K. O., nowe świadectwo może być wydane dopiero **po zwróceniu** przez płatnika pokwitowania P. K. O., które w myśl postanowień § 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 545 z r. 1924) ma moc bezspornego dokumentu prawnego, zwalniającego płatnika od zobowiązań;

4) W nowym świadectwie na dopłatę należy:

a) w rubryce „Rodzaj przedsiębiorstwa" oznaczyć takie same cechy, jakie były oznaczone w poprzednio wydanym świadectwie. Oznaczenie innych cech na świadectwie może nastąpić tylko w przypadku umieszczenia na deklaracji stosownego polecenia naczelnika urzędu lub kierownika działu wymiarowego;

b) po słowie „Należności" dodać wyraz: „dopłaty" i w poszczególnych rubrykach należności wymienić kwoty faktycznie pobranych dopłat;

c) po sumie wyrażonej słowami zaznaczyć w formie klauzuli: „Dopłata do załączonego świadectwa (rocznego) (półrocznego) z dnia . . . . 193. . . r., poz. dziennika . . . ., dla przedsiębiorstwa . . . . kategorii i klasy miejscowości . . . .". Takie same klauzule należy umieścić również na deklaracji i w dzienniku kasowym. Po uiszczeniu dopłaty wydaje się płatnikowi nowe świadectwo wraz ze świadectwem, do którego dopłata została pobrana.

5) Przy pobieraniu dopłat w przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa z innej miejscowości poprzednio wpłacone i zarachowane sumy za świadectwo nie podlegają przerachowaniu na rachunek urzędu skarbowego, w którym powstał obowiązek uiszczenia dopłaty.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

839

OKÓLNIK T 58 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 października 1937 r.

L. D. IV. 26442/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1058 p. 6 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Ciągarki pomocnicze wysoko-wyciągowe systemów: Casablanca, Le Blau-Roth, Platt Bros and Co Ltd, Howard and Bulloygh Ltd i tym podobnych, podlegają ocleniu według poz. 1058 p. 6 taryfy celnej.

Każda taka ciągarka składa się zasadniczo z szeregu podstaw zaopatrzonych w łożyska w których umieszczone jest kilka rzędów zestawionych wyciągowych wałków gładkich i ryflowanych, otrzymujących ruch obrotowy za pomocą kół zębatych; w niektórych systemach po wymienionych wałkach przebiegają paski skórzane bez końca. Podstawy ponadto posiadają urządzenia do regulowania nacisku na przebiegającą pomiędzy wałkami wyciąganą taśmę włóknistą oraz oczyszczacze taśmy w postaci krótkich wałków lub płytek pokrytych filcem lub tkaniną.

Powyższe ciągarki znajdują zastosowanie przy budowie lub przebudowie wrzecioniarek, samoprząśnic obrączkowych i wózkowych.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

840

OKÓLNIK C 92 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1937 r.

L. D. IV. 25947/1/37

w sprawie odprawy celnej skór surowych oraz ich odpadków importowanych z kolonii i dominiów brytyjskich.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z importem skór surowych i ich odpadków, Ministerstwo Skarbu nawiązując do okólnika z dnia 10 lipca 1935 r. L. D. IV. 15872/3/35 w sprawie przywozu z zagranicy surowych skór i wełny (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 471) pkt. 4 lit. b o cząstkowych świadectwach zdrowotności i pochodzenia wystawianych w kraju trzecim, wyjaśnia w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych co następuje:

Transporty skór surowych i ich odpadków pochodzące z kolonii i dominiów brytyjskich zaopatrzone w świadectwa zdrowotności, wystawione w Wielkiej Brytanii przez właściwego lekarza weterynaryjnego państwowego lub przez państwo w tym celu upoważnionego mogą być odprawiane i wypuszczane do wolnego obrotu na podstawie tych świadectw, przy czym brak odpisu świadectwa globalnego wystawionego w kraju pochodzenia towaru, względnie brak danych o świadectwie globalnym, na podstawie którego zostało wystawione świadectwo w Wielkiej Brytanii, nie jest przeszkodą do wypuszczenia transportu do wolnego obrotu.

Powyższe dotyczy również importu skór i ich odpadków z Indii brytyjskich, o których mowa w okólniku z dnia 5 lipca 1937 r. L. D. IV. 12392/1/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 17, poz. 585).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

841

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 października 1937 r.

L. D. V. 39144/4/37

w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1938.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Z uwagi na zbliżający się termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1938, Ministerstwo Skarbu poleca stosować się ściśle do zarządzeń, wydanych okólnikiem z dnia 23 października 1936 r. L. D. V. 43639/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 891).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

842

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 października 1937 r.

L. D. V. 38718/4/37

w sprawie dodatkowego standartu mąki żytniej na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 21 sierpnia 1937 r. L. D. V. 37831/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22, poz. 745), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że z dniem 21 września 1937 r. została dopuszczona do notowania na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy mąka żytnia przemiału 0-70%, przeznaczona na wywóz do W. M. Gdańska pod nazwą „eksportowa".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

843

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1937 r.

L. D. V. 9497/1/37

w sprawie interpretacji art. 26 ustawy o Funduszu Pracy.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami, wysuniętymi przez niektóre izby skarbowe w sprawie opłat na rzecz Funduszu Pracy od wpływów za kwatery stałe, przydzielane osobom wojskowym w wykonaniu postanowień ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 681) — Ministerstwo Skarbu, nawiązując do okólnika z dnia 28 maja 1936 r. L. D. V. 6119/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 499) — wyjaśnia w po-

rozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej, iż opłaty potrącane z uposażenia osób, korzystających ze wspomnianych kwater, nie mają charakteru czynszu dzierżawnego osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub części, a zatem wpływy z tych opłat nie podlegają opłatom, przewidzianym w art. 26 ustawy o Funduszu Pracy.

Jeśli natomiast kwatery stałe są przydzielane w nieruchomościach, wynajmowanych na ten cel przez Państwo lub związki samorządowe, to obowiązek uiszczania opłat z art. 26 ustawy o Funduszu Pracy ciąży na właścicielach wynajętych nieruchomości z tytułu wypłaconego im przez Skarb Państwa lub związek samorządowy czynszu dzierżawnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

844

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1937 r.

L. D. V. 8593/1/37

w sprawie interpretacji art. 282 Kodeksu Karnego.

Do
Izby Skarbowej w Łodzi.

Sprawozdaniem z dnia 17 sierpnia 1937 r. Nr II. 3/1/32/P.E./A/36 zapytuje Izba Skarbowa, czy należy stosować wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1933 r. za Nr 2. K. 663/33, nieogłoszony w urzędowym zbiorze orzeczeń Sądu Najwyższego, a zamieszczony w kwartalniku p. t. „Ruch Prawniczy Ekonomiczny i Socjologiczny" (rok 1934 tom II str. 475), zawierający następującą wykładnię art. 282 k. k.

„Art. 282 k. k. ma na względzie tylko właściciela mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem, natomiast osoba, której powierzono zasekwestrowane mienie, może odpowiadać z tego przepisu jedynie w wypadku, gdy zostało dowiedzione, że dokonała powyższego czynu na zlecenie samego właściciela, lub była przy tym jego wspólnikiem.

W pozostałych wypadkach dozorca może odpowiadać bądź z art. 262 K. K., jeśli mienie przywłaszczył, bądź za niewykonanie prawnego zarządzenia władzy, jeśli nie dostarczył go na licytację".

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu oznajmia, że wyroku tego stosować nie należy, ponieważ Sąd Najwyższy zmienił zapatrywanie w wyroku tym wyrażone i w późniejszym wyroku z dnia 15 stycznia 1934 r. Nr 2 K. 1218/33 (Zbiór orzeczeń Sądu Najwyższego, Izby Karnej, zeszyt V rok 1934) wywiódł i uzasadnił, że art. 282 K. K. nie ogranicza przestępstwa do samego dłużnika ani do właściciela zajętych przedmiotów, lecz **karze każdego,** kto dopuszcza się czynów w tym przepisie wyszczególnionych, a zmierzających do udaremnienia egzekucji.

Zapatrywanie to Sąd Najwyższy następnie podtrzymał jeszcze raz w wyroku z dnia 11 lipca 1935 r. Nr 2. K. 795/35 (zbiór orzeczeń S. N. Izba Karna r. 1936 zeszyt II), ustalając, że podmiotem przestępstwa z art. 282 K. K. może być **nie tylko dłużnik,** ale i każda osoba, mająca u siebie zajęte lub zagrożone zajęciem mienie, o ile je usuwa, ukrywa, uszkadza, zbywa lub obciąża celem udaremnienia egzekucji. Odpowiedzialność ta dotyczy również osób, którym zobowiązany oddał, po zajęciu, zajęte u niego i pozostawione pod jego dozorem rzeczy, na przechowanie.

Wreszcie w wyroku z dnia 14 listopada 1935 r. Nr 2 K. 1198/35 (Zbiór orzeczeń S. N. Izba Karna, rok 1936 zeszyt IV) orzekł Sąd Najwyższy, że dłużnik, do którego majątku egzekucja jest zwrócona, odpowiada za zużycie lub usunięcie zajętego mienia **jedynie wówczas,** jeżeli bądź sam tych czynów się dopuszcza, bądź podżega do nich inne osoby, albo okazuje pomoc do ich popełnienia.

Wychodząc poza granice zapytania Izby Skarbowej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że art. 282 K. K. w przeciwieństwie do art. 276 i 278 K. K. nie wymaga, by sprawca działał na szkodę wierzyciela a do istnienia tego przestępstwa wymagane jest tylko, by sprawca działał w zamiarze udaremnienia egzekucji, kwestia zaś, jakimi kierował się pobudkami, jest dla tego przestępstwa obojętna, jak również i okoliczność, czyją własnością jest mienie (wyrok S. N. z dnia 17 czerwca 1935 r. Nr 1. K. 398/35, zbiór orzeczeń r. 1936 zeszyt II).

Przepis art. 282 należy do t. zw. przestępstw „celowych"; udaremnienie egzekucji musi być celem przedsięwziętego działania. Działanie z art. 282 musi być podjęte umyślnie, w bezpośrednim zamiarze udaremnienia egzekucji. Zamiar ewentualny udaremnienia egzekucji nie wystarcza dla bytu przestępstwa z art. 282 K. K. (wyrok S. N. z dnia 26 sierpnia 1935 r. Nr 1. K. 520/35, Zbiór orzeczeń Izby Karnej r. 1936 zeszyt II). Z tego względu do istoty przedmiotowego przestępstwa nie należy bynajmniej, aby udaremnienie egzekucji istotnie nastąpiło. Wystarcza, jeśli działanie podjęto **celem** udaremnienia egzekucji. (Wyrok S. N. z dnia 15 stycznia 1934 r. Nr 2. K. 1218/33, Zbiór orzeczeń S. N. r. 1934 zeszyt V).

W końcu Ministerstwo Skarbu podkreśla, że pod przepis art. 282 K. K. podpada nie tylko usunięcie, zbycie, uszkodzenie, ukrycie lub obciążenie mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem, ale już samo dopuszczenie do tego przez osobę odpowiedzialną, np. przez dłużnika lub dozorcę takiego mienia, **o ile** nastąpiło w celu udaremnienia egzekucji. W tych warunkach do-

zorca zajętych ruchomości odpowiadać będzie za przestępstwo z art. 282 K. K. już wtedy, gdy nie zawiadomił na czas Urzędu Skarbowego o przeniesieniu ich na inne miejsce, o czym wiedział, skutkiem czego egzekucja ich nie odbyła się w wyznaczonym na to terminie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1936 Nr 1. K. 1161/35, Zbiór orzeczeń S. N. Izby Karnej r. 1937 zeszyt I).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

---

wszystkim izbom skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkim urzędom skarbowym

do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

845

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1937 r.

L. D. V. 7234/1/37

w sprawie badania ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych.

Odpis okólnika Rady Spółdzielczej z dnia 6 lipca 1937 r. Nr R. S. 910-2 37 do wszystkich Związków Rewizyjnych.

„Na terenie niektórych Izb Skarbowych zdarzają się wypadki, że spółdzielnie przeciwstawiają się żądaniom Urzędów Skarbowych odnośnie przedkładania przez nie ksiąg handlowych do lokali Urzędów Skarbowych celem ich zbadania, powołując się na przepis ust. 3 art. 52 ustawy o spółdzielniach.

Obowiązek przedkładania przez spółdzielnie ksiąg do lokali Urzędów Skarbowych wypływa niewątpliwie z przepisem § 2 art. 85 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134). Według powołanego artykułu badanie ksiąg handlowych przeprowadza się zasadniczo u płatnika lub w wyjątkowych przypadkach w lokalu Urzędu. Takie wyjątkowe przypadki mogą mieć miejsce w odniesieniu do spółdzielni drobnych, nie przejawiających większej działalności gospodarczej, a często znajdujących się w odległych od siedziby Urzędów Skarbowych miejscowościach, do których wysyłanie rewidentów dla sprawdzenia ksiąg, obarcza nadmiernie działalność Urzędów Skarbowych, narażając je częstokroć na niewspółmiernie wysokie koszty.

Wobec powyższego proszę Związek o wydanie odpowiednich zaleceń, aby na przyszłość spółdzielnie, w przypadkach wyżej omówionych, nie utrudniały Urzędom Skarbowym przeprowadzania kontroli ksiąg i dokumentów handlowych przez odmowę składania tychże w siedzibach Urzędów Skarbowych.

Jednocześnie proszę o powiadomienie mnie o wydanych w tej sprawie zarządzeniach.

Za Przewodniczącego:
(—) *Cz. Potemski*
Inspektor".

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Równocześnie poleca się, aby urzędy skarbowe przeprowadzały badanie ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych tylko w wyjątkowych, rzeczywiście uzasadnionych i koniecznych przypadkach.

W szczególności badanie ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych nie może mieć miejsca w przypadkach, gdy spółdzielnia znajduje się w siedzibie urzędu skarbowego. Przetrzymywanie ksiąg spółdzielni w lokalu urzędu skarbowego nie powinno trwać dłużej jak trzy dni.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

846

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1937 r.

L. D. V. 21737/2/37

w sprawie sporządzenia osobnego bilansu otwarcia na dzień zarejestrowania spółki akcyjnej.

Wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 listopada 1936 r. L. Rej. 4369/34.

Przedmiotem sporu jest pominięcie ksiąg handlowych i dokonanie wymiaru podatku dochodowego na rok 1931 na zasadzie opinii rzeczoznawców. Władza pozwana uzasadnia dyskwalifikację ksiąg brakiem bilansu otwarcia na dzień 25 stycznia 1930, jako na dzień dokonanej rejestracji spółki akcyjnej, brakiem kopiału faktur i wadliwościami dziennika oraz brakiem pewnych dowodów buchalteryjnych.

Na zarzuty skargi rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny, co następuje:

Obowiązujący w czasie rozpoczęcia działalności skarżącej spółki przepis art. 173 prawa

akcyjnego (poz. 383/28 Dz. Ust.) nakazywał sporządzenie bilansu otwarcia przez nowopowstałe spółki akcyjne „przy rozpoczęciu przedsiębiorstwa". Przepis ten, jako przejściowy, obowiązujący na czas do wydania jednolitej ustawy handlowej, został zastąpiony przepisem art. 57 § 1 kod. handl. (poz. 502/34 Dz. Ust.), nakazującym każdemu kupcowi sporządzenie przy rozpoczęciu przedsiębiorstwa bilansu otwarcia. Władza pozwana uważa za moment rozpoczęcia przedsiębiorstwa spółki akcyjnej moment jej zarejestrowania. Kodeks handlowy stanowi w art. 335 § 1, że przez zarejestrowanie nabywa spółka akcyjna osobowość prawną, regulując zarazem w § 2 tegoż artykułu odpowiedzialność osób, które działały w imieniu spółki przed jej zarejestrowaniem (art. 24 prawa akcyjnego z r. 1928). Jasne więc jest, że moment zarejestrowania ma znaczenie jedynie jako moment powstania osobowości prawnej spółki, jak również, że już przedtem mogą być prowadzone w imieniu spółki jej interesy. Rozpoczęcie przedsiębiorstwa, jako moment faktycznego rozpoczęcia działalności przemysłowej czy handlowej, zupełnie nie jest jednoznaczne z momentem uzyskania osobowości prawnej; może ono nastąpić zarówno później— w wypadku, gdy spółka dopiero po zarejestrowaniu przystępuje do zorganizowania swego przedsiębiorstwa, jak i wcześniej — w wypadku, gdy już przed zarejestrowaniem są dokonywane czynności przemysłowe czy handlowe w imieniu spółki, a spółka następnie czynności te uzna za dokonane na jej rachunek. Taka ratihabicja musi mieć swe skutki także w dziedzinie prawa podatkowego, a wyniki działalności w imieniu spółki przed jej zarejestrowaniem, uznane przez spółkę za wpływające na jej rachunek, muszą być uwzględnione przy ustalaniu podstawy wymiaru podatku dochodowego za pierwszy okres operacyjny spółki. W takim wypadku zatem także i dla celów podatkowych zbędne jest sporządzenie osobnego bilansu otwarcia na dzień zarejestrowania spółki.

W niniejszym wypadku statut spółki stanowi, że „pierwszy rok sprawozdawczy liczy się od 1 października 1929 do 31 grudnia 1930", co w związku z ustalonym w tymże statucie faktem przejęcia prowadzonego poprzednio przez spółkę firmowa przedsiębiorstwa oraz z faktem zarejestrowania spółki akcyjnej w dniu 25 stycznia 1930 ma znaczenie ustalenia daty rozpoczęcia przedsiębiorstwa spółki na dzień 1 października 1929 i przyjęcia na rachunek spółki czynności, dokonanych w zakresie tego przedsiębiorstwa przez osoby działające w imieniu spółki, w czasie od 1 października 1929 do 25 stycznia 1930. W tym zaś stanie rzeczy sporządzenie przez spółkę niesporne na dzień 1 października 1929 bilansu otwarcia uczyniło zadość przepisowi art. 173 prawa akcyjnego, a domaganie się przez władzę sporządzenia bilansu otwarcia na dzień 25 stycznia 1930 nie miało podstawy prawnej. Brak więc bilansu otwarcia na ten dzień nie dyskwalifikuje ksiąg spółki.

Niemniej jednak księgi zasadnie uznane zostały za nieprawidłowe, a to przede wszystkim z powodu ustalonego braku odpisów faktur. Wbrew twierdzeniom skargi, przepisów art. 8 kodeksu handlowego francuskiego, obowiązującego w miarodajnym czasie, nie można uważać za nieobowiązujące — przeciwnie, Najwyższy Trybunał Administracyjny ustalił w swej judykaturze zasadę, że uczynienie zadość przepisom tym należy uważać za minimum wymogów, którym muszą odpowiadać księgi by były uznane za prawidłowe. Skoro więc księgi tym wymogom nie odpowiadały, miała władza prawo uznać je za nieprawidłowe i w konsekwencji dokonać wymiaru podatku dochodowego skarżącej nie w trybie art. 21 ustawy, lecz w trybie art. 17, na podstawie ustalenia przychodów brutto i wydatków potrącalnych za miarodajny okres czasu. Oczywiście, jeżeli zeznanie skarżącej nasuwało w tym względzie wątpliwości, winna była władza w celu dokonania wymiaru zażądać ich usunięcia i nie była uprawniona na skutek samej tylko dyskwalifikacji ksiąg pod względem ich formalnej prawidłowości do zastosowania przepisu art. 63 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) do oszacowania dochodu przez rzeczoznawców. Samo wezwanie do wyjaśnień w kwestii prawidłowości ksiąg nie może być uznane za skuteczne zakwestionowanie zeznania w trybie art. 58 ustawy.

Z tych powodów uchylił Najwyższy Trybunał Administracyjny zaskarżone orzeczenie w myśl art. 84 p. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 27 października 1932 poz. 806 Dz. Ust. i zarządził stosownie do art. 95 ust. 1 cytowanego rozporządzenia zwrot opłaty.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym,

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki.*

847

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 października 1937 r.

L. D. VI. 8307/4/37

w sprawie wstępu na tereny kolejowe urzędników Kontroli Skarbowej.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 26 lutego 1935 r. L. D. VI. 1577/4/35 (Dz. U. Min. Sk. Nr 7 p. 141 z 1935 r.) Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 grudnia 1935 r. Nr 46 p. 246 ogłoszone zostało zarządzenie Ministra Komunikacji z 16 grudnia 1935 r. Nr P. 10230/23/35, którego §§ 1, 2 i 16 zawierają następujące postanowienia, obowiązujące między innymi także Kontrolę Skarbową:

§ 1.

Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie do następujących terenów kolejowych i znajdujących się na nich budowli i urządzeń kolejowych:

1) torów na stacjach, przystankach i mijankach oraz innych części stacyj, przeznaczonych do obsługi ruchu;

2) terenów, na których znajdują się budynki, składy, magazyny, zakłady i urządzenia kolejowe oraz wszelkie pomieszczenia i biura nieprzeznaczone do wykonywania czynności przewozowo - handlowych z udziałem interesantów i nieprzeznaczone do obsługi podróżnych ani innych osób zainteresowanych;

3) terenów wszelkich warsztatów, parowozowni i wagonowni kolejowych;

4) torów na szlakach i bocznicach kolejowych, mostów, wiaduktów i tuneli kolejowych;

5) wszelkich terenów kolejowych, ogłoszonych jako zamknięte.

§ 2.

Na terenach wymienionych w § 1 mogą przebywać:

1) bez legitymowania się:

a) umundurowane organa policji państwowej,

b) umundurowane organa żandarmerii wojskowej, Korpusu Ochrony Pogranicza i Straży Granicznej w związku z pełnieniem czynności służbowych;

2) za okazaniem legitymacji służbowej (dowodu tożsamości osoby):

a) wymienieni pod 1) a), gdy są w ubraniu cywilnym;

b) wymienieni pod 1) b), gdy pełnią służbę w ubraniu cywilnym;

c) urzędujący na obszarze kolejowym:

przedstawiciele władz sądowych, administracyjnych i wojskowych, przedstawiciele władz celnych, przedstawiciele Najwyższej Izby Kontroli oraz okręgowych izb kontroli i przedstawiciele kontroli skarbowej (inspektorzy, komisarze, rewidenci, wywiadowcy izb skarbowych i urzędów skarbowych).

§ 16.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe zarządzenia, dotyczące prawa przebywania na obszarze kolejowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie agentów celnych ustanowionych w myśl art. 38 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610).

W wykazie agentów celnych uprawnionych do zawodowego załatwiania formalności celnych przy urzędach celnych na politycznym obszarze Polski, w zastępstwie osób wymienionych w art. 37 ust. 2 prawa celnego, podanym do wiadomości komunikatem Ministerstwa Skarbu w Dziale nieurzędowym Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr 8 z dnia 25 marca 1937 r. podaje się następujące zmiany zaszłe do dnia 1 października 1937 r.

1) do poz. 24 skreśla się uprawnienia firmy „Expedblok" właśc. A. Baumberg w Warszawie, do załatwiania formalności celnych w Urzędzie Celnym w Gdyni,

2) do poz. 45 firmę Dom Spedycyjny M. Galster sp. z o. o. w Gdyni skreśla się,

3) do poz. 46 Nazwa firmy w rubryce 2-giej otrzymuje brzmienie następujące:

„Bergtrans" Towarzystwo Żeglugowe Sp. z o. o. w Gdyni, Portowa 15,

4) do poz. 47 Firmę A. Goraj i Co Morskie Towarzystwo Transportowe Spółka z o. o. w Gdyni — skreśla się,

5) do poz. 49 Firmę Biuro spedycyjne „Przewóz" Spółka z o. o. w Gdyni — skreśla się.

Numerację agentów celnych poprawia się, o ilość skreślonych firm, po czym w odpowiednich rubrykach wykazu, w dalszej numeracji wpisuje się następujące firmy:

L. p. 103 Dom Handlowo - Ekspedycyjny Wojciech Wierzbowski w Warszawie, ul. Żulińskiego 3 w Warszawie.

L. p. 104 Dom Transportowo - Ekspedycyjny „Ankerlager" Spółka z ogr. odp. w Gdyni, Swiętojańska 63 w Gdyni.

L. p. 105 W. Misiak, M. Sługocki i S-ka Biuro Handlowe, Koncesjonowany Dom Ekspedycyjny w Warszawie, Marszałkowska 72 w Warszawie.

L. p. 106 Antoni Burian Bielsko, ul. Batorego 22 w Bielsku.

L. p. 107 Międzynarodowe Transporty Tadeusz Kozłowski w Łodzi, Piotrkowska 79 w Łodzi.

L. p. 108 Dom Komisowo - Handlowy „Komisfilm" Spółka z ogr. odp. Wolnocłowe Składy Filmowe w Warszawie, Jasna 24 w Warszawie.

Komunikat
w sprawie likwidacji ekspozytury urzędu skarbowego.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że w związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 października 1937 r. o utworzeniu w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie, Urzędu Skarbowego w Dębicy zlikwidowana zostaje działająca dotychczas w Dębicy w sprawach katastralnych Ekspozytura Urzędu Skarbowego w Ropczycach, której agendy przejmuje nowoutworzony Urząd Skarbowy w Dębicy.

Komunikat
o wypuszczeniu w obieg biletów 100-złotowych z datą 9 listopada 1934 r.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że począwszy od 1 października 1937 r. Bank Polski puszcza w obieg bilety bankowe 100-złotowe, opatrzone podpisem Naczelnego Dyrektora Banku Polskiego, D-ra Leona Barańskiego oraz datą 9 listopada 1934 r.

Poza tymi szczegółami nowe bilety nie różnią się niczym od znajdujących się obecnie w obiegu biletów 100-złotowych II emisji z datą 2 czerwca 1932 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 października 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,43	89,00
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29	5,26½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29	5,26½
Floreny holenderskie	100 Fl.	293,12	291,40
Franki francuskie	100 Fr.	18,05	17,55
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,30	121,50
Funty angielskie	1 Ł.	26,28	26,12
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	25,90
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,50	16,50
Korony duńskie	100 K.	117,29	116,45
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,03	131,05
Korony szwedzkie	100 K.	135,48	134,50
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21,60	21,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,61	11,20
Marki niemieckie	100 Mk.	121,00	115,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	98,00	97,00

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	292,40	293,12	291,68
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,25	89,43	89,07
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,61	11,55
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	117,29	116,71
Londyn	1 Ł.	26,21	26,28	26,14
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,85	27,95	27,75
Montreal	1 Dol.	—	5,29¾	5,27¼
Nowy Jork	1 Dol.	5,28¾	5,30	5,27½
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29	5,30¼	5,27¾
Oslo	100 K.	—	132,03	131,37
Paryż	100 Fr.	17,85	18,05	17,65
Praga	100 K.	18,51	18,56	18,46
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,15	135,48	134,82
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,28	26,14
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,00	122,30	121,70
c) MONETY: 2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	127,00	121,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5.9244 zł.